NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13375

NAVIGATSYE

David Hofstein

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פרײַז 75 ק.
Цена 75 к.
Д—3

Д. ГОФШТЕЙН

НАВИГАЦИЯ

געלעכערט א שנײדיק געשרײ,
כער יאם אין דער הייך זיך צעשפרייט.

דערשלונגענ דעם בלוטיקן טריפ,
עווארנ די קאלט-בלויע טיפ.

פארבאלעשט און טראגט זיך אהינ,
צו וואלד, וווּ היים זײַנע גרינט...

פונ וויטעק האט ציטריק דערוואכט,
שע בליק אפ אים שוינ געוואַרט.

שע ארעמס געצערטלט, געפרעסט,
געלעגנ פונ אונטנ די נעסט.

פארשוואונדנ — קײנ שרעק און קײנ וויי,
נעמט און ברידערלעכ צווײ.

מונטערט, דער עלטערער פרעגט:
פונ שווערע, פונ שרעקלעכע טעג...

שוינ דערגאנגענ אלײנ,
דער פרעמד איז, ווי ביטער אנ היים.

האב געווארנט, געבעטנ בא דיר —
שוינ קײנמאל ניט ווערנ פארפירט?"

עדט אינ דער נעסטישער שטיל,

און דער ווינט, וואָס די וואָלקנס רופט אוף און פא
אין הימלישע שטאַלן אין שטיל זיי פאַרטרייבט.

עס שטילן זיך כוואליעס, געוואָרן שוין מאַט,
און לאָזן אַראָפּ זיך צו וואסערנער גלאט,

און נידערן, נידערן, ציִען זיך אויך,
צעציִען די גלידער אַף יאַמישן שוים.
און פון בראַך און שטויב און שטורמישער שפּיל,
איז אַלץ גאַנץ, איז אַלץ גלאַטש אין דער רויקער ש

און וועוריק זיך הוידעט אַף צווייגל — אַף שיף,
און זעט שוין דעם הימל אין לויטערער טיף...

. . . .

פאַרזוכט האָט שוין וועוריק אי דרייסטקייט אי ש
ווי נעמט מען אַ וועג שוין, ווו זעט מען אַ ברעג..

און פּלוצעם — אַ פאַרכטיקער פליגל-גערויש —
אַף לויטערער טיף פליט אַ אָדלער אַרויס.

האָט וועוריק ווידער די אויגן פאַרמאַכט,
און האַרץ זיינס איז גרייט שוין צו נייער געפאַר...

ווען ס'האָבן זיך בליקן אַנטפּלעקט אַף אַ רעגע —
איז נאָענט, גאַר נאָענט אָדלערשע נעגל!

צו וואָס דאָ אַן אָדלער, צו וואָס זיינע נעגל -
דערויף דאָ אַ מייסע, קיין קאַשע ניט פרעגן.

פארבן און שטיל זיך געמאָלט,
עבלויט, צו באנאכט זיך געשטאָלט.

געפאלן א פינצטערע נאכט;
ע נאכט, ניט פאר וועוריקס געדאכט.

ן געגומען שאריען אפ טאָג —
ערגעצ טוט פלוצעם א טראָג.

 ווינט קומט פון יאמישער וויט,
רויער אפ אים קומט צו ריטן.

ווייטער פארציטערט אים און קנוילט,
ר רוקן צעבייגט זיך און גרוילט;

 דונער זיך קויקלט און פאלט,
ביטש — א קנאל נאָך א קנאל;

 שפיגל אין בראָך און אין שטויב,
 א מאכנע פון טיפן זיך הייבט;

אָך כוואליע פארפלייצט און פארשיט,
קוים אטעמט פון וואסערנער מיט.

 מיט לעבן שוין וועוריק צעשיידט,
איז גרייט שוין באגעגענען טויט.

. . . .

וייסט ניט, ניט ווען און ניט ווי —
 נאָך שטורעם — קומט אָן די רו.

האָט וועהריק דערזען אויך דעם יאמישנ
דעם גלאנצ, וואָס איז גרייט שוינ צו כוו

דערזענ — אונ מיט וועוורישע אייגלעכ ג
אי דעם טאָג אי דעם יאם אי דאָס הארצ

אי דעם שטויב, וואָס מאכט שווער — אי

אי די שאָענ פונ שלאָפ אינ נאבטישער

אונ מיט פאָרכט אונ אָנ וויסנ איז וועוור
אינגאנצנ פארגלייבנ דער יאמישער בריי

אונ פלוצעם אונ נאָענט — א שטילער גע
עס שיפט זיכ א צוויַיגל אנ אייגנס, א

א צוויַיגל, א היימ אונ אָנ ווארצל, אָנ ש
אונ בא זיַיט אונ דאָרט וויַיט איז אלצ יא

אונ עמעצער פירט דיכ אונ עמעצער ציט
אונ וויַיטער אינ וויַיטקיַיט, פונ מיטנ או

א גלאנציקע שאָ — אונ ס'פארשווינדט ש
אונ ס'איז מיט, אונ ס'איז יאם אונ ס'איז

געשווומענ איז וועהריק, — אנטקעגנ —
דער יאמישער גלאנצ נאָכ אלצ רויק אונ

יאם נאַכ, א יאם דאָרטנווארם...

. . . .

ט פארשוווּנדנ, עס פאלט שוינ די נאכט.

עבליבנ אינ פעלד אינ א מיט,
פארשטאַכנ די קני אונ די טריט.

הארצנ, אונ אומעט ארום,
ערד דאָרט — פארנעפּלט אונ שטום.

ראכמאַנעס, האָט שטיל זי געהיט,
וועוורים אינ פעלד, אינ דער מיט.

עוורים, אינ כאַלעם געזעג,
כ שפּילנ אינ זוניקנ ברעג.

נינע דעם ראנד האָט באַראָזט,
אינ וועג זיכ אונ וויַטער געלאָזט.

וועוורים, אנטקעגנ—דער וועג,
ביידע געגאַנ זייַנע טעג.

נ קלאָרער אינ פרייַקער שטיל
ערהערט אויכ די יאמישע שפּיל;

נײַ, סאָסנעס, נו, מאַכן, דאָך נאָך עפּעס פ
עס איז דאָך אַחוץ דעם פֿאַראַן נאָך אַ וו

מע זאָגט, אַז דאָרט ערגעץ אַ יאַם איז פ
און כוואַליעס דאָרט טאַנצן אין ווינטישנ

און דאָרטן אויף יענעם אויף אַנדערן ראַנד,
אַ לאַנד איז פֿאַראַנען, אַ וווּנדערלעך לאַ

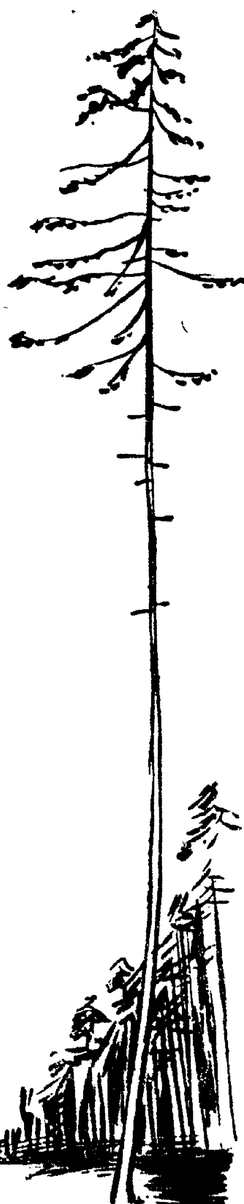
. . . .

„און ווי ווּעסטו ציִען,
„און איינע אַליין,
„אַז יאַם דאָרטן גרויס איז און ווערעוויק
„און ווי ווּעסטו ציִען, ווען ס'דונערט, וו
„ווען כוואַליע נאָך כוואַליע מיט שיפן זי
„און וואָס ווּעסטו טאָן דאָרט — ס'וועט כ
„און נערוונג זיך מינערט, און נערוונג זי

. . . .

נאָר ס'האָט ניט געהאָלפן קיין וואָרנען,
דאָס ווערעוויקל איז אינדערפרי שוין אין

פון צווײַגל אויף צווײַגל, און פּלוצעם אַ
און ס'איז ברייט און ס'איז ווײַט און בי

ין פרילינג, פון זון און פון היץ,
עגנס, פון דונער, פון בליץ,

וייבע, ווי צארטינקע הענט —
 יונגע פון שטענדיק געווענדט.

מאָרגנס, באפערלט מיט טוי,
שטאמען פאר אָוונט, פאר גרוי,

שרײַפלען ארוף און אראָפּ —
היכל, צו ערד מיט דער קאָפּ.

טאנצט, ניט געהאט קײַן מינוט
וראכטן, אז יונג זײַן איז גוט.

 זומער, טיף גרין און פארדענקט,
 שווערקײַט אף ווינטער באשענקט.

וי אין א גרויען פארנאכט
אונדזער און שטארק זיך פארטראכט,

עס האָבן געלעבט אמאָל וועוועריקלעך צווי
אין וואלד אין געדיכטן געלעבט אָט אזוי:

אָ שפּיץ פון א בוים און פון צווייטן א נע
אום זומער אזוי זיך, צום ווינטער פאר פר

„אווראָרע“ שווינ נים איינע,
ער יאם איז אויכ נים איינער,
ער באלטישער אליינ נאָר.

ער שטילער, אויכ דער גרויסער.
עזענ אפ זיכ די „גרויסע“.

ער ווײַסער איז א רויטער,
ער שוואַרצער איז א רויטער!

עוויקעס“! — אלע וויסנ!

זאָל דער יאם ניט הייסנ —
שיפנ טראָגנ מוז ער,
זוי א רויטער איז ער!

שיפנ, רויטע פאָנענ —
רמאָנענ און זיי מאָנענ!
י רופנ זיכ באפרײַענ
עשמערנ און באנײַענ!..

5

שי

איצטער ווײַס די
אז ס'איז דאָ א ש
אויך, מײַנ לייענע
וועגנ יענע טעג ד
יענע האָזעסדיקע
די סאָלדאטנ, די

בלוט און מארכ א
פאר דעם זינ אוו

אומעטום און אי
„נידער מיטנ קאפ

ס'זאל דעם ארבע
אלצ און אלצ, — וו

אלע וועגנ, אלע
אלע שיפנ, אלע

נטן הוילן ברעג
ענגע שלעפערס קנעכט·

לעפן אַט די שיף —
אקסל שניידן טיף.

רס, אויסגעצערט
עפערס, שפאַנען קנעכט.

אונ איבער-מיד
נגען אַט די ליד.

!
!

נא, וואָלגא-טײַך!
ריס ווערן רײַך!

און נאָר פון בילד
קינדער, אַט דאָס בילד.

עסע ביז ווילד,

עכע ביז שרעק
לן ווילדן ברעג...

ענע צײַט אוועק!

.4

אַט א בילד פונ אלטער צײַט...
גוט, ס'איז יענע צײַט שוינ ווײַט!
נאָר פונ בוכ אונ נאָר פונ בילד
קאָנט איר וויסנ אַט דאָס בילד

היי אוכניעם,
היי אוכניעם!

. . . .

הערט זיכ אײַנ אינ דעם געזאנג,
אינ דעם זיפצ באם שווערנ גאנג,
אינ דעם קרעכצ, וואָס הייסט געז

וואָלגא, וואָלגא, וואָלגא-טײַכ...
בריית צעוואָרפנ וואָלגא ליגט.
אפ דער בריטער וואסער-דעק
קענג וואסער גייט א שיפ.

פונ דער שיפ זיכ ציט א שטריק
אפ דעם פײַערטנ הײַלנ ברעג,

ום פון פינעף יאר
ס, וואס ער באדארף!

נג און בא שליאכן
טערס. היטערס וואכן,
כן, און בא יאמען
פעס, שטייען צאמען.

ניט די ווייטן —
וועלט צעשניידן!

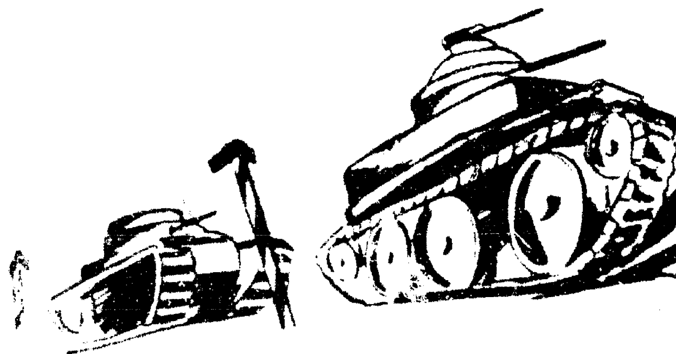
אגנס, ניט נאר באנען —
בער וועגן שפאנען!

לצ און ניט נאר ברויט —
פירן באנען
ן שרוים און שרוים!..

שטאל און אייזן —
שווערע קרעפטן —
ניט אף שטארקן,
אף באהעפטן
און אף מערן —

שטאל און אייזן
אף צערייסן
און צעשטערן.

און פאר קעמפער און פאר דענקער —
הענקער,
טפיסעס, קאטאקאמבעס...
מיליאנען טאנען
שטאל און קוילן,
און קאנאנען,
און אף באמבעס,
און אף קוילן!

.3

דאָס איז אַלץ דערווײַל ביכלאַל,
דאָס אַלץ נאָר אָפּ דער פּלאַנ.
ס'איז פאַראַנ נאָכ קאַפּיטאַל —
דאָס איז גאָר אַנ אַנדער זאַכ!

דאָס איז אַלץ נאָר אָפּ דער פּלאַנ,
דאָס איז אַלץ דערווײַל ביכלאַל,

ווײַט ניט אַלע, ווײַט ני
דאָרט, ווו ס'שפּאַנט דער
הערשער ווערנ שרעקלע
קנעכטשאַפט, אַרעסטיִם-

און דער ליבער שיינער
אַט דער יאַט פונ פינעפ

הייבן, קאָן זיי וואָרפן,
פלאַכן, קאָן זיי שאַרפן,

שטייבן, קאָן זיי רויגלען,
טרייבן, קאָן זיי קויקלען,

צוימען, קאָן זיי שפּאַנען.
יאָגן, קאָן זיי שיקן

עגן, איבער בריקן,
הענגן, שאַפּ דאָ באַנען.
שאַפּ און שאַפּ צוזאַמען!

די וועגן איבער יאַמען,
שיפן, שיק די באַנען
נדער, אָקעאַנען!
בריימער שפּריים די וועגן—
דיר, פון דיינעטוועגן!

ערדש און גיי באַצווינגן
רוישיקן אַלצדינג!..

ייטן, איבער לענגען
עגן נערונג ברענגען.

ננען, איבער ברייטן
עגן ברענגען קליידונג.

ייטן, איבער לענגען
עגן לעבן ברענגען.

עכטיקע פאַרקערן
ן און גליק פאַרמערן.

נגען, איבער ברייטן
עגן מוישן קרעפטן,

איבער ברייטן, איבער לענגען
דאַרפן וועגן גלייכהייט ברענגען-
טייכן, וועגן, יאַמען, שליאַכן
דאַרפן אַלעמען פאַרגלייכן!

.2

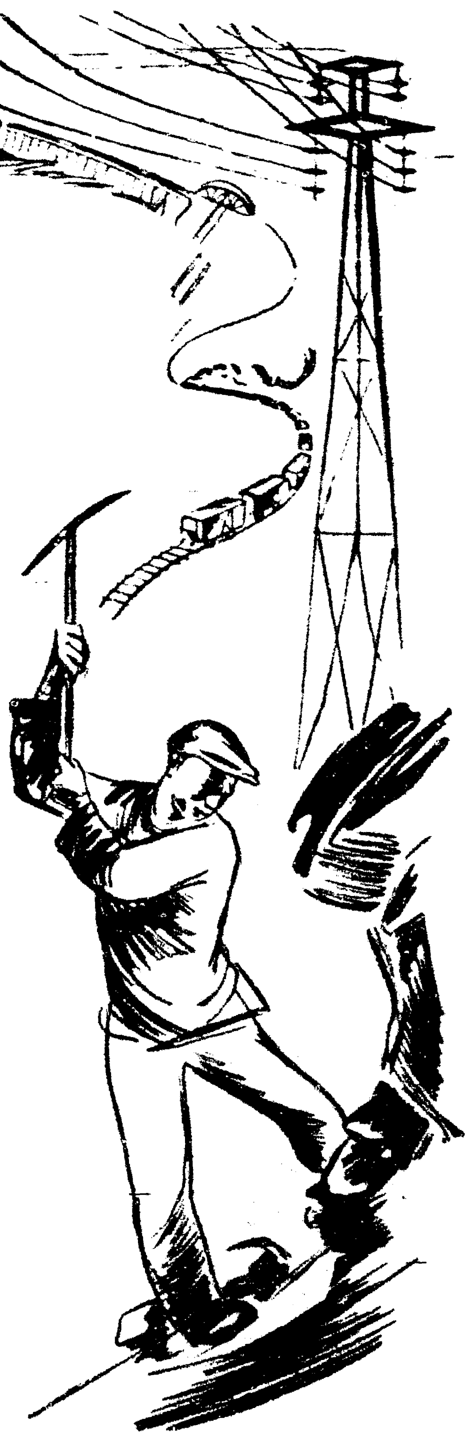
רוישנ שטראָמענ, הודענ
איבער פעלדער, איבער
הודענ מעכטיקע זאוואָד
אונ זיי מהנטערנ אונ וו

אפ זאוואָדנ בוים מענ
שיפנ פירנ איבער טיפנ,
באנ אונ שיפ, פאבריק,
פעסט פארבינדנ דאָרפ מ

פונ זאוואָדנ, פונ פאברי
צו זאוואָדנ, צו פאבריק
איבער בארג אונ איבער
איבער טייכנ, אונטער
דאָרפ מענ יאָגנ, דאָרפ
האָלצ אונ אייזנ שטיינ
קאָרנ, ווייצ, אונ קויל, א
אלצ, וואָס גיט אונדז מאָ
רוישנ שטראָמענ, האמע
ס'קוממ צונוצ דאָ
יעדער טראָפנ.

„ניי באהערש, גיי באצו
אָט דעם רוישיקנ אלצדי

„קאָנ פארבינדנ, קאָנ בא
-אלע קויבעס — אלע קרע

אפ דעם פיַכטן טראָטואר
שטייט א מענטש פונ פערציק יאָר.
יאָגט א שטראָם באַם טראָטואר
איז דעם מענטשנ לאַנג שוינ קלאָר.
אז דער שטראָם ער יאָגט אָנ ציל,
אז דאָס קינד פאַרשטייט שוינ שפּיל.

ראָט, יאָגט און יאָגט:
קינד א שטיק פאפיר
ער-בליק ער זאָגט:
פ און פיר און פיר!"

.1

אפ דעם פײַכטנ טר

שטײט א קינד פונ

יאָגט א שטראָם בא

איז דעם קינד שוינ

זיך באַהאַלטן, — און צוזאַמען
צו די זײדעס, צו די באָבעס.

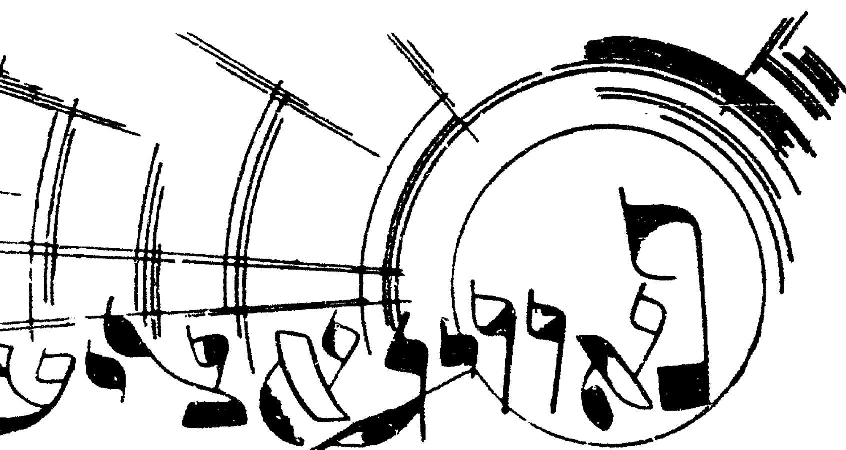
װעלן גײען, װעלן יאָגן
איבער ברייטן, איבער לענגען,
און אין װײטן זיך פֿאַרלירן.
װעלן קאָנען אַלץ דערטראָגן.
װעלן קאָנען אַלץ דערברענגען,
װעלן קאָנען אַלץ דערפֿירן...

ן װינטער-שטרעקעס
ן גענומען װעקן —

די װאַסער-װעגן,
די שװערע דעקן.

נע, גרױסע טײַכן,
גן, װאַסער-שליאַכן —
ן, זיך באַװעגן...

וואסער-וועגנ

אריינפיר

ס'גייענ שוינ די טעג די העלע.
טעג פונ פרילינג. פונ פאעזיי.
וועל איכ זיכ א ליד באשטעלנ:
שרייב פאר קינדער, שרייב פאר זיי...

ס'גייענ שוינ די טעג די העלע,
וועל איכ זיכ א ליד באשטעלנ.
פאר די קליינע קינדערס וועגנ,
וועגנ. וועגנ. וואסער-וועגנ.

וועגנ — ס'איז א שיינער נאמענ.
נימ קיינ שטייענדיקע וועגנ,
נימ קיינ וועגנ, וועלכע ליגנ, —
איכ וועל שרייבנ וועגנ וועגנ,
וואס אליינ זיכ אויכ באוועגנ...

שניי אונ זונ אינ שטראמענ.

באוויגאציע

13/40423

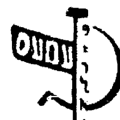
MICROFORM

ד. האָפשטיין

נאוויגאציע

פאָעמען פאר קינדער

אילויסטרירט — קינסטלער ר ו י ט ב א נ

ד. האָפשטיין

נאוויגאציע

פאָעמען

פאר

קינדער

